

Social samvaro.

Föreningshuset Fontänen.

5 av 7 styrelsemedlemmar: Anita Ödenhed, Bernt Hahn, Eva-Tua Ahl, Mazin Shakir och Anna Larsson.

DT besöker Linköpings Dövas Förening

Artiklerierien Landet runt fortsätter. Den här gången besöker Dövas Tidning Sveriges sjunde största stad, Linköping. Där finns en liten dövförening som har aktiviteter så gott som varje vecka.

Bernt Hahn visar runt i det kulturminnesmärkta föreningshuset Fontänen, en före detta brandstation, när DT kommer på besök. Några historiska föremål finns kvar. Ett av dem är glidstången. Dövföreningen har sin lokal på tredje våningen. I dag, onsdag kväll, kommer drygt tio personer och fikar.

Bernt Hahn, som i många år engagerat sig i Linköpings Dövas Förening och varit anställd hos Östergötlands Dövas Länsförbund, säger att dövföreningen är välmående. Anledningen är de digra aktiviteter som anordnas veckovis, med uppehåll under sommaren och julen. På onsdagar är det cafésamkväm. Idrott och friskvård står på schemat varje söndag. Föreningens rätta namn är "Linköpings Dövas Förening – Dövidrott". Därmed får föreningen bidrag från två håll, kommunen och Riksidrottsförbundet.

– Vi ser det som en fördel att våra medlemmar får motion, säger Bernt Hahn, kassör.

Exempel på motionsformer är bangolf, boule och promenad.

Förutom cafésamkvämet och motionen anordnas också aktiviteter som bingo och fest några helger om året, t.ex. i samband med jul. Föreningen har drygt 30 medlemmar. Bernt Hahn vet precis hur gammal den genomsnittliga medlemmen är.

– 56! säger han leende.

Den äldsta är 92 år och fortfarande pigg. Den yngsta är Mazin Shakir, som är 25 och sitter som ledamot i styrelsen.

Mazin Shakir säger att han har funderat en del på hur dövföreningen kan nå yngre döva och hörselskadade. Ett sätt kan vara att skapa arenor där döva och hörselskadade möts och sportar. Som bekant har många döva och hörselskadade berättat att de hittat en teckenspråkgemenskap som de känner sig hemma

i tack vare idrotten.

– Jag tänker att vi får kontakta Svenska Dövidrottsförbundet (SDI), säger Mazin Shakir.

Föreningens ordförande, Anita Ödenhed, arbetar till vardags som teckenspråklärare hos hörselvården i landstinget. Hon kan vittna om att många döva och hörselskadade går integrerat i Östergötland.

– Det är en av våra utmaningar; att hitta yngre medlemmar. Vi hoppas att vi tillsammans med Mazin hittar en bra lösning, säger hon.

Anna Larsson, ledamot, berättar om sin väg till medlemskapet i dövföreningen, som inte är genom idrott. Det är att hon besökte Teckencafé för sju år sedan, som är i Dövteamets regi. Där fick hon reda på att en dövförening fanns i staden.

– Utan Teckencafé hade jag nog aldrig blivit medlem här. Så det är tack vare Dövteamet, säger hon.

Bernt Hahn säger att dövföreningen är stolt över att ha lyckats med en av sina utmaningar. Det är att kommunen nyligen har börjat med att översätta delar av sin webbplats till teckenspråk.

En av de utmaningar som kvarstår att Dövteamet, som drivs av Region Östergötland och Norrköpings kommun, ännu inte har en fulltalig personalstyrka efter att två teckenspråkkunniga personer slutat.

Styrelsen tecknar framtiden som ljus för dövföreningen då aktiviteterna väntas vara många i fortsättningen.

En av de medlemmar som uppskattar att dövföreningen finns, är Viveka Jonsson. Hon brukar besöka dövföreningen ungefär två gånger i månaden.

– Jag kommer hit för social samvaro, säger hon, som är ursprungligen från Skellefteå och nu bor i Linköping och jobbar som snickare.